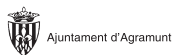

© Carlos Pazos - VEGAP - Lleida 2008

Ajuntament d'Agramunt

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
i Mitjans de Comunicació

Diputació de Lleida

INSTITUT
D'ESTUDIS
ILERDENCS
Fundació Pública de la Diputació de Lleida

Consell Comarcal de l'Urgell

HORARI D'HIVERN

Del 21 de setembre al 20 de juny

de dimarts a divendres, de 10 h a 13 h i de 16 h a 19 h
dissabtes, d'11 h a 14 h i de 17 h a 19 h
diumenges, d'11 h a 14 h

DIES DE TANCAMENT

1 i 6 de gener, 21 i 23 de març, 1 de maig, 24 de juny, 25 i 26 de desembre

SERVEI EDUCATIU

L'Espai ofereix visites comentades amb tallers complementaris per als centres educatius.

AMICS DE L'ESPAI GUINOVART

Informació i subscripcions | Tel. 973 39 27 31

INFORMACIÓ I CONCERTACIÓ DE VISITES EN GRUP
Reserva anticipada Tel | Fax: 973 39 09 04

PATROCINA

ESPAI
GUINOVART
AGRAMUNT
L'URGELL - LLEIDA

Plaça del Mercat, s/n Tel | Fax: 973 39 09 04
25310 Agramunt A/e: info@espai.guinovart.es

Carlos Pazos

5550144, nit

Amb la col·laboració sonora de VACCA

19 octubre | 23 novembre 2008
Agramunt (Lleida)

Pazo a Pazo(s). O l'enigma de la lletra «S»

El conill llunàtic d'Alicia parla amb accent mexicà de doblador. Em diu: —Ándele, manito, vamo(s), vamo(s), que empie(s)a la fie(s)ta...

A l'altra banda del mirall hi ha un casalici d'aspecte militar, refet de trinca, envoltat de jardins per on van i vénen, atrafegades, un eixam de Betty Boops que traginen safates multicolors de canapès i rebosteria, broquetes de cotó ensucrat, enormes xupa-xups de reinetes caramel-litzades... Al fons del jardí, una reproducció impecable del tren aeri del Tibidabo, comandat per Donald Duck, introdueix per la finestra de la cuina caixes de Chablis, refrescos i licors, whisky marca Black & White, estris de cocteleria i esveltes piràmides de copes de Dry Martini.

Damunt la gespa, Mickey i Minnie practiquen el joc lletrista que inventà Charles Dodgson sobre la base de lletres mòbils, construïnt i deconstruïnt el manuscrit de *Los Pazos de Ulloa*, que han trobat a les golfes, mentre Paco Rana, el gripau més pestilent del regne, defeca a son lleure amagat rere una pomera.

Un Cadillac blau metal·litzat enfila l'avinguda que condueix a la porta principal, flanquejada per dos gossos majestuosos, blancs i lluents, que observen impassibles els tràfecs de la tropa. El descapotable s'atura amb gran brogit i descarrega tres-cents guitarristes amb tupè i una bona cinquantena de percussionistes uniformats. Darrere, un reconegut menjador d'espinaques aparca una moto amb sidecar d'on baixa, imponent, l'Star.

Els fans, una munió, arriben a tota llet, en bici, en patinet, a collibè d'un ximpanzé, i fins i tot asseguts a la falda d'una Moreneta motoritzada, tots i totes brandegen fotografies de l'Star, un guapo de debò, amb barret o sense, fumant una cigarreta o bé una pipa, amb samarreta com Marlon o amb caçadora com James, un autèntic truhà i també un senyor... Quieren el seu autògraf, les sigles de l'artista, volen la seva mirada, la seva polla, el seu esperma, la seva ànima, volen que penetri llurs vides, i així ho han fet saber a l'alcalde, i a les autoritats internacionals, que ara arriben, precedits per una comitiva d'honor on distingeixo Samuel Beckett i Lewis Carroll, que especulen sobre la percepció, Krishnamurti, que ajuda un soldat americà a fer dissabte mental, i Elvis, que proclama: «I'm still alive».

Un parell de bessones corpulentes criden: *Primum vivere!*

Un travestit envellit afegeix: *El muerto al hoyo y el vivo al bollo!*

Un lleu grinyolar de frontisses que ve de la porta del darrere dona pas a una mena de Santa Compañia de marquesos de pega, capellans castrenses i demés gent de mal viure, que s'escapoleixen de puntetes cap al bosc. Ningu no s'hi fixa. Comença la festa!

I per acabar, i per resoldre l'enigma de la lletra «S» d'una vegada, l'argumentista afirma amb contundència: Sí, L'ELEGÀNCIA NO ENVELLEIX MAI!

Els peus nusos s'enlairen en el cel crepuscular del Pazo de Meirás.

A Carlos Pazos
Cristina Giorgi i Benet Rossell
Barcelona, agost de 2008

Pazo a Pazo(s). O el enigma de la letra «S»

El conejo lunático de Alicia habla con acento mejicano de doblador. Me dice: —Ándele, manito, vamo(s), vamo(s), que empie(s)a la fie(s)ta...

Al otro lado del espejo hay un casalicio de aspecto militar, rehecho de trinca, envuelto de jardines por donde van y vienen, atareados, un enjambre de Betty Boops que portan bandejas multicolores de canapés y repostería, brochetas de algodón azucarado, enormes chupa-chups de reinetas caramelizadas... Al fondo del jardín, una reproducción impecable del tren aéreo del Tibidabo, comandado por Donald Duck, introduce por la ventana de la cocina cajas de Chablis, refrescos y licores, whisky marca Black & White, aparejos de cocteleria y esbeltas pirámides de copas de Dry Martini.

Sobre el césped, Mickey y Minnie practican el juego letrista que inventó Charles Dodgson a base de letras móviles, construyendo y deconstruyendo el manuscrito de *Los Pazos de Ulloa*, que han encontrado en la buhardilla, mientras Paco Rana, el sapo más pestilente del reino, defeca libremente escondido tras un manzano.

Un Cadillac azul metalizado enfila la avenida que conduce a la puerta principal, flanqueada por dos perros majestuosos, blancos y relucientes, que observan impasibles el trajín de la tropa. El descapotable se detiene con gran ruido y descarga trescientos guitarristas con tupé y medio centenar de percussionistas uniformados. Detrás, un conocido comedor de espinaques aparca una moto con sidecar de donde se baja, imponente, la Star.

Los fans, una multitud, llegan a toda leche, en bici, en patinete, a hombros de un chimpancé, y hasta sentados sobre la falda de una Moreneta motorizada, todos y todas bandean fotografías de la Star, un guapo de verdad, con o sin sombrero, fumándose un cigarro o una pipa, con camiseta como Marlon o con cazadora como James, un auténtico truhán y también un señor... Quieren su autógrafo, las siglas del artista, quieren su mirada, su polla, su esperma, su alma, quieren que penetre en sus vidas, y así se lo hacen saber al alcalde, y a las autoridades internacionales, que ahora llegan, precedidas por una comitiva de honor donde distingo a Samuel Beckett y Lewis Carrol, que especulan sobre la percepción, Krishnamurti, que ayuda a un soldado americano a hacer limpieza mental, y Elvis, que proclama: «I'm still alive».

Un par de gemelas corpulentas gritan: ¡Primum vivere!

Un travesti envejecido añade: ¡El muerto al hoyo y el vivo al bollo!

Un leve chirriar de bisagras que viene de la puerta de atrás da paso a una especie de Santa Compañia de marquesos de pega, curas castrenses y demás gente de mal vivir, que se escabullen de puntillas hacia el bosque. Nadie se fija. ¡Comienza la fiesta!

Y para terminar, y para resolver el enigma de la letra «S» de una vez, el argumentista afirma con contundencia: ¡Sí, LA ELEGANCIA NO ENVEJECE NUNCA!

Los pies desnudos se elevan en el cielo crepuscular del Pazo de Meirás.

A Carlos Pazos
Cristina Giorgi y Benet Rossell
Barcelona, agosto de 2008

La Fundació Privada Espai Guinovart d'Agramunt es complau a convidar-vos a l'exposició

Carlos Pazos
5550144, nit

La inauguració tindrà lloc el **diumenge** dia 19 d'octubre a les 12.30 h

L'exposició romandrà oberta del 19 d'octubre al 23 de novembre de 2008

PROPERES ACTIVITATS

Exposició:
Frederic Amat
desembre de 2008

Homenatge a Josep Guinovart
13 de desembre de 2008